

Sygn. akt I C 1758/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAO CZNY WOBEC POZWANEGO B. W. (1)

Dnia 1 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Katarzyna Wencka
Protokolant:	Kamila Sowa

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2014 r. w Bielsku Podlaskim

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko H. W. (1), B. W. (2)

o zapłatę

I Zasądza solidarnie od pozwanych H. W. (1) i B. W. (2) na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 5745,22 zł (pięć tysięcy siedemset czterdzieści pięć 22/100) rozkładając je na 20 (dwadzieścia) miesięcznych rat, przy czym 19 (dziewiętnaście) kolejnych miesięcznych rat w kwocie po 300 zł (trzysta złotych), natomiast rata nr 20 (dwadzieścia) obejmuje odsetki ustawowe od należności głównej od dnia 24 lipca 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., z zaznaczeniem, że raty będą płatne miesięcznie począwszy od stycznia 2015 r. do 10 (dziesiątego) każdego miesiąca, z zastrzeżeniem, że w przypadku uchybienia spłaty którejkolwiek z rat cała pozostała należność do zapłaty staje się natychmiast wymagalna.

II Zasądza solidarnie od pozwanych H. W. (1) i B. W. (1) na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 1467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1758/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego L.w L. domagając się zasądzenia solidarnie od pozwanych H. W. (1) i B. W. (1) kwoty 5 745,22 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 lipca 2014 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu.

Sąd Rejonowy L.w L. VI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt (...) na mocy postanowienia z dnia 2 września 2014 roku przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w B. (wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty).

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą (...). Powód w toku postępowania podtrzymał żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanych na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu

podnosił, że pozwani H. W. (1) i B. W. (2) zawarli z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bankiem S.A. umowę Kredytu Gotówkowego nr (...). Bank spełnił świadczenie na rzecz pozwanych, którzy z tego tytułu otrzymali środki pieniężne, zobowiązując się do ich zwrotu wraz z należnym oprocentowaniem, prowizją oraz kosztami i opłatami w terminie i na zasadach określonych precyzyjnie w umowie. Zobowiązanie wynikającej z w/w umowy nie zostało uregulowane przez stronę pozwaną w terminie określonym w umowie, w związku z czym umowa została przez Bank wypowiedziana. Bank (...) S.A. w G. (uprzednio (...) Bank S.A.) na podstawie Umowy Sprzedaży Wierzytelności z dnia 24 marca 2014 roku zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą W.. Na podstawie powyższej umowy powód nabył wierzytelność względem strony pozwanej w wysokości 5745,22 zł, na którą składają się odsetki karne w wysokości 5654,67 zł oraz koszty w wysokości 90,55 zł. Powód pismem z dnia 16 kwietnia 2014 roku poinformował stronę pozwaną o dokonaniu przelewu wierzytelności oraz wezwał stronę pozwaną do uregulowania należności (k.15-16)

Pozwana H. W. (1) na rozprawie w dniu 24 listopada 2014 roku oświadczyła, że razem z pozwanym H. W. (2) chcą uregulować dług wobec powoda, wnosząc jednocześnie o rozłożenie dochodzonej pozwem należności na raty. Wskazała, iż mogliby spłacać zadłużenie po 300 zł miesięcznie.

Pozwany B. W. (2) nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że pozwanych B. W. (1) i H. W. (1) oraz poprzednika prawnego powoda (...) Bank S.A. w G. łączyła umowa kredytu gotówkowego z dnia 30 sierpnia 2005 roku o nr (...), z którą wiążą się należności dochodzone pozwem. Pozwani byli zobowiązani do spłaty zaciągniętego kredytu w wysokości 22 629,03 złotych wraz z należnymi odsetkami oraz opłatami w wysokościach i terminach podanych w załączniku do umowy – kalendarzu spłat (k.41-44 akt).

Poza sporem pozostaje, że należność wynikająca z przedmiotowej umowy kredytu nie została przez pozwanych w całości spłacona.

Pierwotny wierzyciel Bank (...) Spółka Akcyjna w G. (poprzednio (...) Bank S.A. w G., odpis z KRS Nr (...)) w dniu 24 marca 2014 roku dokonał sprzedaży wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanych B. W. (1) i H. W. (1) na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą W. (umowa sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika nr 1 do umowy k.45-64 akt).

Pozwani o dokonanej cesji wierzytelności na rzecz powoda zostali zawiadomieni (k.30-37 akt).

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2012 roku poz. 1376 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. (§ 2).

Pozwana H. W. (1) nie kwestionowała faktu zawarcia z poprzednikiem prawnym powoda umowy kredytu, wysokości należnych zobowiązań, braku spłaty po jej stronie jak również okoliczności wypowiedzenia umowy i postawienia zobowiązania w stan natychmiastowej wymagalności. Wskazała jedynie, iż chciałaby wraz z mężem – B. W. (2) spłacać dochodzoną pozwem kwotę w ratach w wysokości po 300 złotych miesięcznie. Podnosiła, iż próbowała negocjować z powodem warunki spłaty, jednakże powód zażądał zbyt wysokich, jak na jej możliwości finansowe, rat. Wskazała, że

przeciwko pozwanym była prowadzona egzekucja, częściowo spłacali należności w ratach. Nie kwestionowała również skuteczności dokonanego przelewu wierzytelności.

W ocenie Sądu, należności dochodzone przez powoda znajdują swoje uzasadnienie w przedłożonych dokumentach, w szczególności w umowie kredytu z dnia 30 sierpnia 2005 roku. Pozwana H. W. (1) nie negowała ani faktu zawarcia przedmiotowej umowy ani sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem. Także w stosunku do pozwanego B. W. (1), który nie zajął stanowiska w sprawie, powództwo podlegało uwzględnieniu. Zebrany materiał dowodowy w sprawie potwierdził zasadność dochodzonego roszczenia.

Pozwana, wniosła o rozłożenie należności na raty, wskazując iż pozwani mogliby spłacać zadłużenie po 300 zł miesięcznie. Wniosek o rozłożenie na raty motywowała tym, iż w obecnej chwili pozwani utrzymują się z zasiłku rodzinnego w wysokości 480 zł plus 200 zł zasiłku celowego. Mają 6 dzieci, w tym troje dzieci na utrzymaniu. Pozwana nie pracuje, pozostaje w domu z dziećmi. Nie jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna. Jest właścicielką 1 ha ziemi, z uwagi na możliwość ubezpieczenia w KRUS. Posiada zadłużenie w KRUS. Mąż pozwanej choruje na kręgosłup. Pozwani nie mają innych nieruchomości, dom w którym mieszkają stanowi własność syna. Na potwierdzeni sytuacji majątkowej pozwana przedłożyła decyzję w sprawie ustalenia prawa do zasiłku rodzinnego oraz dodatków do zasiłku rodzinnego z dnia 21 listopada 2014 roku (k.96-97), harmonogram wypłat zasiłku rodzinnego (k.98) oraz decyzję w sprawie wymiaru łącznego zobowiązania pieniężnego na 2014 rok (k.99).

Sąd uwzględnił wniosek pozwanej o rozłożenie dochodzonego pozwem roszczenia na raty.

W myśl art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Z analizy w/w przepisu wynika, że rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzzonego świadczenia jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Przyjmuje się, że takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu K. Weitz) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 24 i n.; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422).

Zdaniem Sądu, sytuacja materialna i rodzinna pozwanych uzasadniała rozłożenie zasądzzonego świadczenia w kwocie 5745,22 złotych na dwadzieścia miesięcznych rat w kwocie po 300 zł. Z analizy oświadczenia majątkowego pozwanej oraz dokumentów przedłożonych sądowi przez pozwaną do oceny wynika bowiem, że jedynym źródłem dochodów pozwanych jest dochód z tytułu zasiłku rodzinnego i zasiłku celowego. Wobec okoliczności, iż pozwani mają na utrzymaniu troje małoletnich dzieci, a ich dochody oscylują w granicach 680 zł miesięcznie jednorazowe spełnienie na rzecz powoda zasądzzonego świadczenia byłoby bardzo utrudnione a wręcz niemożliwe.

Sąd uznał zatem, że rozłożenie dochodzonego pozwem świadczenia na 20 rat umożliwi pozwanym terminową regulację zadłużenia wobec powoda.

Zgodnie z art. 481 § 1 kodeksu cywilnego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§2).

Jeśli chodzi o odsetki w przypadku rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty to w judykaturze i doktrynie było to przedmiotem rozważań. W uchwale składu siedmiu sędziów SN - zasada prawna - z dnia 22 września 1970 r.,

(...)wyrażono w tej kwestii następujący pogląd. "Rozkładając z mocy art. 320 k.p.c. zasądzone świadczenia pieniężne na raty, sąd nie może - na podstawie tego przepisu - odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądającego świadczenie; rozłożenie zasądzonych świadczeń na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat". Zapatrywanie to powtórzono w uchwale SN z dnia 15 grudnia 2006 r., (...), (...). Przytoczone stanowisko spotkało się w zasadzie z aprobatą w doktrynie (W. S., Przegląd orzecznictwa SN, PiP 1972, z. 2, s. 108; J. S., E. W., Przegląd orzecznictwa SN, NP 1972, nr 6, s. 963).

Uwzględniając powyższe powodowi należały się odsetki ustawowe od kwoty 5745,22 zł liczone od daty wymagalności roszczenia do daty wyrokowania tj. od dnia 24 lipca 2014 roku do dnia 1 grudnia 2014 roku. Sąd stwierdził równocześnie, że w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat, cała pozostała należność do zapłaty staje się natychmiast wymagalna.

Stosownie do art. 369 k.c., zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub z czynności prawnej. Podkreślenia wymaga, że solidarności nie można domniemywać. Musi ona w każdym wypadku wprost i jednoznacznie wynikać z czynności prawnej albo konkretnego przepisu ustawy. Art. 370 kc stanowi, że jeżeli kilka osób zaciągnęło zobowiązanie dotyczące ich wspólnego mienia, są one zobowiązane solidarnie, chyba że umówiono się inaczej.

Odpowiedzialność pozwanych w niniejszej sprawie ma charakter solidarny, jako że pozwani - małżonkowie wspólnie zaciągnęli kredyt na cele konsumpcyjne, a zobowiązanie dotyczy ich wspólnego mienia.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd w oparciu o art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2012 roku poz. 1376 z późn. zm.) w zw. z art. 370 kc, art. 320 kpc, orzekł jak w pkt. I wyroku.

Stosownie do art. 339 § 1 k.p.c. – z uwagi na nieobecność pozwanego B. W. (1) na rozprawie i nie zajęcie przez niego stanowiska w sprawie – wyrok ma w stosunku do niego charakter zaoczny.

Koszty procesu, w myśl zasady odpowiedzialności za wyniki procesu (art. 98 kpc), ponoszą solidarnie pozwani. Na koszty procesu złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 250 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 1200 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).